

blomsten, og det er vistnok et lignende Beløb, der plejer at indkomme ved Salget af Julemærket. Jeg tror, som sagt, det er heldigt, at hele Befolkningen paa denne Maade ligesom bliver delagtig i Fremme af denne Sag, og derfor er jeg ikke i Tvivl om, at hvis vi i sin Tid havde lyttet efter de Røster, som holdt paa, at Staten alene skulde paatage sig denne Opgave, vilde vi være komne af med en hel Masse flere Pengé, uden at der i tilsvarende Grad var naaet det, som nu er naaet.

Det er, som det ogsaa er blevet nævnt af adskillige Talere, for tidligt endnu at dømme om det Resultat, vi hidtil have naaet; det er for kort et Aaremaal til, at man kan udtale noget bestemt i denne Henseende. Men det forekommer mig, at vi, efter hvad der foreligger, og ogsaa efter de statistiske Oplysninger, der foreligger som Bilag til nærværende Lovforslag, kunne være glade ved det Spor, Sagen er inde i, og være sikre paa, at det, hvis vi fortsætte i dette Spor, vil lykkes at faa Bugt med det store Samfundsonde, som Tuberkulosen er. Se vi paa de Midler, som ere anvendte — jeg tror, det er ca. 1½ Million Kr., der er forlangt paa det foreliggende Finanslovsforslag til Støtte for Tuberkuløsen Bekæmpelse i det kommende Finansaar —, vil det neppe fra nogen Side blive nægtet, at det er en social Opgave af Rang, Staten her giver sit Bidrag til. Loven om Tuberkuløsen Bekæmpelse er i Virkeligheden et Led i den Række af sociale Love, som ere fremkomne her i Landet, navnlig i den sidste halve Snes Aar. Det forekommer mig, at det ogsaa i nogen Grad maa ses i Forbindelse med de Forhold, som vi for Tiden arbejde under i Rigsdagen, naar der tales saa meget om den Anvendelse, Statens Midler faa. Jeg tror, at den Støtte, som her fra Statens Side ydes til Bekæmpelse af Tuberkulosen, i Forbindelse med de Beløb, der anvendes som Følge af hele den øvrige sociale Lovgivning, er en Anvendelse af Statens Midler, som vi fra Rigsdagens Side kunne være tilfredse med og pege hen paa, naar der fra forskellige Sider siges, at vi anvende noget rigeligt af Statens Midler til forskellige Opgaver.

Der er ikke Tvivl om, at Sagen, da den nu er i saa god Gang, og vi have Erfaringerne fra denne femaarige Periode, som er forløben, siden vi fik den sidste Tuberkuloselov, at bygge paa, vil faa en let Gang gennem Rigsdagen. Formentlig skal den prøves i et Udvalg, i hvilket altsaa de smaa Indvendinger, som ere blevne fremsatte, kunne blive drøftede. Jeg er ikke i Tvivl om, at

vi let ville kunne faa denne Lov revideret og maaske ogsaa paa Grundlag af de i den forløbne Tid indhøstede Erfaringer paa enkelte Punkter forbedret. Jeg skal for mit Vedkommende anbefale Sagen til fortsat velvillig Behandling i Rigsdagen.

Wilmann: Jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger til en enkelt af Paragrafferne i dette Lovforslag, nemlig til § 8, som bestemmer: „Beløb, der af det offentlige ydes til Underhold for Familier, hvis Forsørgere ere Patienter paa de i denne Lov nævnte Anstalter, betragtes i Forhold til den understøttede ikke som Fattighjælp”. Jeg beklager meget, at man ikke har fundet Anledning til at udvide denne Bestemmelse, uagtet der har været anmodet derom, bl. a., som det har været nævnt af tidligere Talere, af Foreningen „Boserups Minde”, der har ønsket Bestemmelsen udvidet til de Tilfælde, hvor de paa-gældende syge ere udskrevne af Sanatoriet, inden de have været helt helbredede, og derfor have maattet fortsætte Kuren hjemme. I Bemærkningerne til Lovforslaget siges der, at det vilde være uheldigt at indføre en saadan udvidet Understøttelse, da det kunde forlede til, at Patienterne bleve udskrevne, inden de vare fuldstændig helbredede. Hvorvidt det er rigtigt, ved jeg ikke, det er jo muligt, men jeg ved, at der ogsaa fra anden Side er udtalt Ønske om at faa det nuværende Forslags § 8, den gældende Lovs § 7, i nogen Grad udvidet. Jeg skulde huske meget fejl, om ikke den nugældende Lov har været sendt ud til Kommunalbestyrelser, Sogneraad og Byraad til Erklæring; i alt Fald erindrings jeg, at vi have haft den til Erklæring i Sogneraadene i Københavns Amt, og jeg erindrings bl. a., at vi ude i Lyngby-Taarbæk Sogneraad netop udtalte os om dette Spørgsmaal ud fra de Erfaringer, vi have høstet under Lovens Anvendelse. Vi ere der stødt paa følgende Forhold: Forsørgere, som have været indlagte paa Sanatorier som Tuberkulosepatienter, have faaet Understøttelse i Henhold til Loven indtil den Dag, de bleve raske, uden at det har haft Fattighjælps Virkninger. Saa blive de udskrevne og komme hjem til deres Familie; i nogle Tilfælde kunne de ikke straks faa nyt Arbejde og ere som Følge heraf ikke straks i Stand til at erhverve det nødvendige til Livets Ophold. Baade de og Familien ville da være ret uheldigt stillede, fordi man ikke kan fortsætte med Hjælpen paa lignende Maade som under Forsørgerens Sanatorieophold. Hvis noget er uheldigt